

På to hjul i de Franske Alper

De fleste MC-turer starter på tegnebordet mange måneder før avreise. Vintermørke og kulde gjør noe med en motorsyklist. Ønsket om å ri inn i solnedgangen blir sterkere for hver uke som går mot sommer. Årets langtur begynte for mitt vedkommende i mars i fjor - fem måneder før avreise.

TEKST & FOTO: KYRRE JOHANSSON

Jeg bruker et diskusjonsforum på nettet for folk som eier, eller har eid samme type sykkel som jeg selv har. Der fant jeg en fyr som arrangerer en årlig langtur for motorsyklister. En mail med forespørsel om deltakelse ble sendt, og joda, Kyrre fra Norge var velkommen. En som gladelig kjører 850 km fra Kiel i Tyskland til Calais i Frankrike før selve ferien begynner, bare for å treffe en gjeng engelskmenn han ikke kjenner; han må jo være spik pine gal - og det passet bra inn i profilen til de andre, skrev han til meg. Frøet var sådd, og i månedene som fulgte fikk jeg delta i planleggingen som gjorde at turen ble litt mer virkelighet for hver uke som gikk.

I hovedtrekk skulle jeg følge en plan som så slik ut: Ferge Oslo-Kiel, Autobahn til Calais, biltog til Nice

og så fjellveiene nordover, helt til Liege i Belgia der jeg skulle ta farvel med engelskmennene og kjøre til Fredrikshavn for å ta ferge til Oslo. Å ta Kiel-fergen er og blir en flott start på ferien. Hyggelig betjening, fine båter, rolige omgivelser, rett og slett en perfekt måte å spare seg selv og bilen for mer enn 100 mil på den kjedelige motorveien mellom Norge og Tyskland.

Værgudene liker meg ikke

Pakking av sykkel er noe som opptar meg en del. En sikker og komfortabel motorsyklist er en motorsyklist som er sikker på at lasten sitter godt. I løpet av de to første timene på Autobahn stoppet jeg fire ganger for å justere bagasjen. Det var først i tolv-tiden at jeg virkelig satte opp hastigheten og begynte å konsentrere meg om å gjøre unna noen mil før det ble kveld. Så begynte det å regne.

Å kjøre i regnvær er egentlig helt greit. Det er litt dårlig sikt, og det er litt vanskelig å holde følge med skilter, og å lese kartet i kartlomma er nesten helt umulig, men tar man det med ro går det som regel greit. Jeg skulle holdt meg til mine egne formaninger. Ved Duisburg tok jeg feil avkjøring og havnet på en vei som ledet sydover mot Köln. På en rasteplass fant jeg en alternativ rute nord-vestover mot Antwerpen - A44. Problemet var bare at A44 ikke eksisterer. Hvor Microsofts Autoroute 2005 har den veien fra, det vet jeg ikke. Jeg endte opp med å måtte spørre om veien (ja, jeg er mann - jeg spør ikke om veien). Det viste seg at det var et 4-tall for mye. A4 gikk i riktig retning. En smule demotivert fortsatte jeg i regnværet mot Antwerpen. Feilnavigering, regn og alle stoppene tidlig på turen, førte til 10 mil ekstra kjøring og nesten dobbelt så mange timer på veien enn planlagt.

Bruk solkrem

Calais er noe påvirket av alle engelskmennene som kommer fra Dover på vei til Europa, men i hovedsak er den bare en normal liten fransk by med en ganske stor havn. Jeg kom frem rundt lunsjtider i 23 graders lufttemperatur og skyfri himmel. Passe grell kontrast i forhold til dagen før.

Planen var altså å ta nattog til Nice, men først måtte jeg finne togstasjonen - og engelskmennene. Togstasjonen var det enkleste, selv om det også var litt vanskelig. Franskmenn flest må ha innebygget GPS i hodet, skiltingen er elendig. Jeg kjørte forbi innkjøringen til bilpålappingsområdet fire ganger før jeg så det pyttelille skiltet som ledet vei. Da jeg endelig fant stasjonen, la jeg meg på en gressplen for å slappe av litt. Det kostet meg en kjempeflott solbrent panne. Solkrem er tingen.

Engelskmennene hadde problemer med alarmer på en av syklene og mistet fergen fra Dover. Det er heldigvis ikke som Kiel-fergen, som bare går én gang i døgnet, så de kom heseblesende frem et kvarter før pålastingen av kjøretøy på toget stengte. Syklene ble dratt ned på demperne og bundet fast til hver side både foran og bak. Da feste-mannskapet var ferdige, var det helt umulig å rokke på syklene. De sto dønn fast! Godt å vite, siden toget tross alt skulle kjøre ganske fort - og lenge.

Artikelforfatteren

Nå er det kanskje på tide å presentere deltakerne på turen: Steve (primus motor) på Honda Fireblade, Pete og Virginie på Hayabusa, Damien på Aprilia Tuono, Taran på Triumph Speed Triple, Dave på Suzuki SV1000S og meg på Suzuki SV650S. Sju mennesker som kjørte sju land på sju dager.

Å sovne et eller annet sted i Nord-Frankrike på kvelden, og våkne opp i Nice med duft av hav og utsikt til sjøen dagen etter var en ny og positiv opplevelse for meg. Frokost ble servert på en kafe ved perrongen. Syklene kjørte vi av toget i halv ellevetiden, og rundt elleve var vi på veien. Monte Carlo var første stopp. Vi måtte jo kjøre GP-tunnelen. Så satte vi kursen mot fjellene og første stopp; Briançon.

Vi fulgte N85 fra Cannes til Castellane, og så over fjellet på D955 og D908 til like ved Barcelonnette, og videre på D902 over Col du Vars mot Briançon. I utgangspunktet er dette veier som får fliret til å sitte godt under hjelmen, men fliret ble dessverre byttet ut med grimaser. Det bøttet ned fra vi forlot Cannes. På det høyeste denne dagen var vi oppe på 2247 moh, og det var glatt, iskaldt, tåkete og dårlig sikt. Det er utrolig krevende å kjøre på slike veier under slike forhold. Det gjelder å bruke både hodet og alt man har lært om å kjøre motorsykkel.

Hell i uhell

Ny dag. Vi våknet til strålende sol og tørre veier. Vi fulgte N91 og kjørte inn på D902, og kjørte så over Col du Calibier. Denne veien er bratt og hasardiøs med nesten loddrette fjellvegger på den ene siden av veien, og like loddrette stup på den andre siden - uten

Været var med oss når vi kjørte det første passet på turen; Col du Calibier. Man kan trygt kalle dette "A Kodak Moment".

Stolte som haner parkerte vi syklene på en promenade for å ta bilder (til høylydt klaging fra joggende hundeluffere). I bakgrunnen ligger den vakre innsjøen Lac Annecy

autovern av noe slag. Det gir en litt spesiell følelse å kjøre hårnålssvinger i slike omgivelser.

På vei ned fra Col du Calibier-passet skjedde det som ikke skal skje på en slik tur; en i gruppen veltet. Det satte et lite støkk i meg da jeg kom frem til ulykkesstedet. En motorsykel lå midt i veien, og Taran satt på gresset i veikanten. Til alt hell hadde han bare slått seg litt i helen. Sykkelen derimot, den var ferdig.

Taran hadde kommet ned en lang bakke, og entret en lang og oversiktig venstresving i bunnen. I svingen var det en bussholdeplass, og i forbindelse med den hadde det franske veivesenet lagt en fotgjengerovergang midt i svingen. Taran ga gass ut av svingen slik normale folk gjør, uheldigvis var han på en av de hvite stripene da han gasset på, og bakhjulet slapp. Fotgjengerovergangen lå i sola, det var tørr asfalt, men malingen var såpeglatt.

Det er helt utrolig at det gikk så bra som det gjorde. Taran traff, med ryggen først, et metallstengsel som brukes til å sperre av områder for ferdsel. Bak gjerdet sto en leca-vegg - det gjør det ikke lenger. Taran knuste veggen, og gjerdet fungerte som en sprettert og kastet ham ut på veien igjen. Sykkelen traff like nedefor leca-veggen, inn i noe som var mye hardere, og svingarmen på bakhjulet knakk. End of trip. Det er vel ikke nødvendig å forklare hvorfor det er viktig å bruke riktig utstyr, er det vel? Taran skal være glad for at han alltid bruker ryggskinne!

Når uhellet først er ute er det viktig å vite hva man skal gjøre, og man må være godt forberedt. Taran

Ikke noe pent syn, men det gikk heldigvis bra med føreren.

hadde tegnet reiseforsikring til £43 før han reiste, og denne skulle vise seg å være gull verdt. Han fikk transportert biken til et verksted, han fikk taxi tilbake til hotellet (ca. 10 mil), tog til Grenoble, og fly hjem - alt dekket for drøye fem hundre kroner.

Vanskelig å holde følge i trafikk

Med en mann nede fortsatte vi ferien, tankefulle over hva som kunne ha skjedd. Samtidig som vi befant oss i et område med noen av de hotteste motorsykelveiene i Europa, og gledet oss til å fortsette, var vi veldig lei oss på vegne av den falne rytter.

Col de la Croix de Fer: Virginie og Pete like før en bedre lunsj inntas på 2067 moh

Vi var et par dager i Chamonix, et sted jeg gjerne reiser tilbake til. Dagstur til Italia; kjørte over kjente og kjære fjellpass som for eksempel Col du Grand St. Bernard, spiste lunsj i Forklaz i Sveits og shoppet i små fjellandsbyer som klamret seg fast i dalsidene. Vi har flott natur i Norge, ingen tvil om det - men alpenene er bare helt utrolig fantastisk vakkert!

På vei ut fra Chamonix på vår vei mot Besançon kom vi bort fra hverandre. Det vil si, jeg kom bort fra de andre. Tre røde lys, og jeg ble hengende for langt bak til å se at de andre tok av en vei jeg ikke visste om. De trodde jeg visste hvor vi skulle, og jeg trodde de visste at jeg ikke visste det. Det endte med at jeg kjørte inn på en motorvei og tok raskeste vei til Annecy, der jeg visste at vi skulle spise lunsj.

Jeg gikk dessverre glipp av N212 til Flumet og D909 over Col des Aravis gjennom La Clusaz, som

Damien legger kneet i bakken, med Virginie og Dave som tilskuere.

visstnok skal være en veldig fin rute. Neste gang skal jeg ha egne notater over kjøreruta. Det er kjedelig å komme bort fra hverandre, og enda kjedeligere å gå glipp av fine veier!

Flotte turkamerater

Det er et lite sjansespill å finne folk på nettet og dra på ferie med dem, for man vet jo ikke helt hva slags folk det er før de står der foran deg og eventuelt smiler. Mitt valg i år var bra. Makan til fine folk har jeg sjelden møtt. Gode borgere, alle i IT-bransjen (samme som meg), samme alder, like interesser, ganske lik humor - selv om det er utrolig vanskelig for en nordmann å spøke på et annet språk. Rett og slett en flott gjeng. Jeg ville ikke vært denne turen foruten, og jeg håper det blir plass til meg på neste års ferd.

Her har alle stoppet for å sette i gang videokameraene (samtlige sykler hadde bullet-cams montert!)

Det er nær sagt umulig å fullt ut beskrive en slik tur i en artikkel som dette. Hvis du er interessert i en detaljert veibeskrivelse og flere bilder, kan du besøke min hjemmeside; www.kyrre.net og søke etter NMCU i søkefeltet. Vi sees på veien igjen til våren.

Kyrres sykkel parkert på toppen av Col du Grand St. Bernard